

Глобальна криза 2026: Стратегічні виклики та імперативи виживання української нації

Політико-правова та стратегічна аналітика станом на 7 липня 2026 року

Віктор БЕДЬ,
голова Всеукраїнського товариства борців за незалежність
України у XX столітті

м. Ужгород
7 липня 2026 року

Сучасний світ увійшов у фазу глобальної турбулентності, де старі безпекові архітектури остаточно зруйновані, а міжнародне право дедалі частіше підміняється правом сили. Події літа 2026 року — військове загострення на Близькому Сході, розпорошення дефіцитних західних ресурсів, криза стратегічного мислення у Вашингтоні та Брюсселі на тлі чергового Саміту НАТО — ставлять Україну перед найжорсткішими викликами з моменту відновлення Незалежності.

Цей аналітичний матеріал є спробою відкинути ілюзії, штучні медійні рейтинги та порожні декларації партнерів. Перед нами стоїть завдання гранично чесно оцінити воєнну міць і підривну роботу ворога — як на зовнішній арені, так і всередині країни через агентурні мережі на кшталт УПЦ МП. Наша мета — сформулювати тверезу, прогностичну стратегію дій, де найвищим пріоритетом є фізичне збереження української нації, суверенітет держави та розбудова власного оборонно-ракетного потенціалу.

Україна має вистояти і перемогти, зберегти свою державну незалежність, безкомпромісно укріпити національну безпеку і оборону та стати повноправним членом Європейського Союзу, спираючись на жорсткий політичний реалізм, національні інтереси та виключно на власну потужну силу.

Для об'єктивного розуміння поточної ситуації та формування прогностичних висновків, зупинимося на системному аналізі ключових геополітичних, економічних та внутрішньодержавних факторів цієї масштабної військово-політичної ситуації:

Близькосхідний зрив США та глобальний економічний шок

Пряме ізраїльсько-американсько-іранське військове протистояння, спровоковане безсистемними діями адміністрації президента США Дональда Трампа, остаточно зруйнувало залишки глобальної стабільності у світі.

- **Енергетичний колапс:** Загроза знищення нафтопереробної та видобувної інфраструктури Близького Сходу призвела до рекордних стрибків цін на нафту та газ, що безпосередньо б'є по фінансовій стійкості наших європейських союзників.
- **Логістична блокада:** Криза судноплавства в Ормузькій та Гібралтарській протоках спровокувала злам світових ланцюгів постачання та нову хвилю світової інфляції.

- **Порожня риторика Дональда Трампа:** Замість задекларованого швидкого «миру за 24 години» світ отримав масштабну війну. Політичний інфантилізм та непередбачуваність Дональда Трампа дестабілізують Захід. Кремль віртуозно використовує цю ситуацію, підігруючи Білому дому та торгуючись щодо України в обмін на обіцянки знизити напругу на інших геополітичних треках.

Ресурсний голод України та Саміт НАТО в Анкарі

- **Спустошення запасів ПРО:** Відбиття масованих іранських балістичних ударів змусило США та Ізраїль витратити сотні дефіцитних протиракет до систем MIM-104 Patriot та інших комплексів протиракетної оборони. Цей ресурс накопичувався роками й зараз спалюється на Близькому Сході.
- **Оголене українське небо:** Трагічний обстріл України та Києва ворогом у ніч з 5 на 6 липня 2026 року наочно показав наслідки цієї авантюри — критичний дефіцит ракет-перехоплювачів. Захід розпорошує ресурси, залишаючи українські міста без прикриття перед російською балістикою.
- **Саміт НАТО в Анкарі (7–8 липня 2026 року):** Саміт, який розпочинається саме сьогодні, проходить на тлі очевидної політичної слабкості та балаканини лідерів Альянсу. Хоча на засіданнях планується погодити довгострокові фінансові зобов'язання щодо підтримки оборони України у розмірі 70 мільярдів євро на поточний 2026 рік та не менше 70 мільярдів євро на наступний 2027 рік, цей крок, попри свою фінансову вагомість, не вирішує головного безпекового завдання. Забезпечення стабільного фінансування є критично важливим, проте воно залишається лише тактичним інструментом підтримки життєздатності оборони, який не здатний замінити собою стратегічні воєнно-політичні рішення. Попри очікуваний декларативний позитив та чергові політичні запевнення, реальні дії НАТО сковані страхом ескалації та кон'юнктурною позицією

Вашингтона. Саміт наочно демонструє нездатність Альянсу до рішучого воєнного зламу ситуації на користь України, підміняючи пряму стратегічну відсіч агресору та повноцінне закриття українського неба фінансовими пакетами допомоги та частковою поставкою зброї.

Тотальна недооцінка ворога: Воєнно-стратегічна міць Російської Федерації

- **Системна аналітична сліпота:** Головна помилка як західних аналітиків, так і керівництва України — хронічна недооцінка Російської Федерації. Тоталітарний режим Володимира Путіна спромігся повністю перевести економіку на воєнні рейки, адаптувати військово-промисловий комплекс під санкційним тиском та залучити колосальний людський ресурс.
- **Консолідація нової тоталітарної «осі зла»:** Системною помилкою є ігнорування факту, що Москва діє у глибокій військово-технічній, економічній та стратегічній кооперації в межах новітньої агресивної глобальної осі: РФ (Москва) – Китай (Пекін) – Іран (Тегеран) – Північна Корея (Пхеньян). Цей тоталітарний альянс, окрім потужного використання Росією власного військово-промислового потенціалу та вітчизняної балістики, забезпечує Кремлю додаткові безперервні поставки ударних безпілотників, іноземних балістичних ракет, комплектуючих, боєприпасів та критичних технологій. Крім того, залучається і зовнішній людський ресурс — передусім у вигляді регулярних підрозділів та інженерних військ Північної Кореї, а також іноземних найманців з інших регіонів. Усе це дозволяє агресору ефективно нівелювати західні санкції, постійно нарощувати військову міць і вести тривалу війну на виснаження проти України та всього цивілізованого світу.
- **Ефективність спецслужб РФ:** Російські спецслужби зберегли високу оперативну спроможність. Москва веде війну на

виснаження, одночасно здійснюючи глибоке розкладання європейської та трансатлантичної єдності зсередини.

Регіональний тиск сусідами всупереч інтересам ЄС і НАТО

Російська Федерація вміло маніпулює лідерами Центрально-Східної Європи, змушуючи їх діяти всупереч інтересам власних країн, Євросоюзу та НАТО, створюючи кільце дипломатичної та економічної ізоляції навколо України:

- **Польща:** Новий президент Польщі Кароль Навроцький, орієнтований на консервативні кола та ізоляціоністські наративи Дональда Трампа, фактично грає на руку Москві. Його антиукраїнська риторика, використання економічного і національного егоїзму та історичних суперечок підривають стабільність усього східного флангу НАТО.
- **Угорщина:** Зміна уряду та прихід до влади Петера Мадяра не вирішили угорської проблеми. Латентний ревізіонізм, блокування євроінтеграційних кроків Києва та спекуляції на темі прав меншин залишаються системними викликами.
- **Словаччина:** Проросійський вектор уряду Роберта Фіцо продовжує відверто деструктивну лінію, розколюючи єдність Вишеградської четвірки та гальмуючи логістичну підтримку України.

Церковно-державний підрив: УПЦ МП як п'ята колона

- **Ідеологічний терор РПЦ:** Російська Православна Церква під керівництвом Московського Патріарха Кирила Гундяєва офіційно перетворилася на релігійно-ідеологічне відомство агресора – Російської Федерації, проголосивши знищення України і української нації «священною війною» та розколюючи світове християнство.

- **Агентурна мережа всередині України:** Внутрішня безпека держави підривається діяльністю так званої Української Православної Церкви Московського патріархату, очолюваної митрополитами Онуфрієм Березовським (предстоятель) та Антонієм Паканичем (керуючий справами). Ця структура залишається потужним інструментом впливу, пропаганди та агентурної розвідки Кремля.
- **Політична імпотенція влади:** Президент України Володимир Зеленський, його найближче політичне оточення та монобільшість у Верховній Раді України «Слуга народу» демонструють руйнівне зволікання з ухваленням та практичною реалізацією законодавства про повну заборону і реальну ліквідацію релігійних організацій, афілійованих із державою-агресором. Загравання з електоральними ризиками та небажання ухвалити безкомпромісні закони про повну ліквідацію структур Московського патріархату в Україні є прямою загрозою національній безпеці під час війни та після її завершення.

Внутрішньополітична криза в Україні: Управлінський непрофесіоналізм

- **Диктат рейтингів:** Державне управління на Банковій у значній мірі замінено медійними та віртуальними технологіями. Керівництво країни фокусується на утриманні штучних рейтингів, популістичному піарі та консервації владних повноважень як на сьогодні, так і на повоєнний період, замість реального переведення всіх сфер життєдіяльності держави у режим тотальної самооборони, повноцінного стану війни та мобілізації всього потенціалу української нації.
- **Брак довгострокової стратегії:** Наразі спостерігається дефіцит чіткого і реалістичного воєнно-політичного плану завершення російсько-української війни в умовах мінливої геополітики. Замість глибокої професійної стратегії та відвертого діалогу з громадянами, владні інституції та провладні медійні ресурси

часто фокусуються на спрощених інформаційних гаслах, що створює в суспільстві ілюзію швидких рішень і знижує об'єктивне сприйняття реальних масштабів викликів та загроз для держави і нації.

Стратегічна формула виживання України

Виходячи з суворих геополітичних реалій липня 2026 року, збереження української нації та держави вимагає негайного переходу до політики жорсткого реалізму в умовах воєнного стану:

1. Територіальний реалізм задля збереження нації й держави:

Подальша російсько-українська війна на виснаження за поточної геополітичної кон'юнктури робить неминучими тимчасові або тривалі втрати певних українських територій як зараз, так і на етапі зупинки бойових дій. За таких надскладних умов, виходячи з тверезої та реальної оцінки ситуації, а також прогнозованих тенденцій її подальшого розвитку, головний стратегічний імператив України має бути однозначним — безумовне збереження державної незалежності, суверенітету на підконтрольних територіях та фізичний порятунок і збереження життів українців. Земля без винищеного генофонду нації втрачає свій історичний сенс та майбутнє.

2. Максимальна ставка на власну балістику: Західна допомога є нестабільною, кон'юктурною та залежною від внутрішніх криз у США та ЄС. Україна життєво потребує негайного розгортання масового серійного виробництва власного ракетного озброєння — крилатих та балістичних ракет великої дальності. Лише спроможність завдати неминучого удару відплати по критичних об'єктах у глибині РФ є реальною гарантією нашої безпеки, а не декларативні «парасольки» НАТО.

3. Безумовний вступ до Європейського Союзу: Чітка правова фіксація підконтрольних кордонів, безумовне збереження державної незалежності на підконтрольній території України при категоричному невизнанні окупованих українських територій російськими, тверезе розуміння часткової тимчасової чи довготривалої втрати певної частини українських територій внаслідок війни для виходу з російсько-української війни, а також розбудова автономної надпотужної системи національної безпеки й оборони та негайна інтеграція до Європейського Союзу є безальтернативними кроками для економічного виживання, масштабної модернізації та формування нової архітектури безпеки в Європі. Це єдиний надійний шлях для подальшого розвитку, відродження та утвердження України як суверенної, європейської, високорозвинutoї, могутньої, соціально спрямованої і правової держави.